

Прысьвячаецца Ёй

Мы прыйшлі да цябе разам,
Крыштусь Родзька і я,
І прынеслы адзін падарунак.
Вось дык неспадзянка?
Кажаш, што даўно марыла пра яе?
Эта кніжка – табе.
Ад нас з каханьнем.

УСТУП

Хто з вас чытаў іншую кніжку пра Крыштуся Родзьку, пэўна, памятае, як Крыштусь пазнаёміўся зь лебедзем і пачаў зь ім сябраваць (праўда, зусім магчыма, што гэта лебедзь пазнаёміўся з Крыштусем і пачаў зь ім сябраваць – цяжка ўзгадаць, як там было напраўдзе). Але дакладна тое, што Крыштусь заўсёды прыносіў з сабою імя для белага пухкага лебедзя і потым яго гэтym імём клікаў: «Пых!». А калі яны разъвіталіся, Крыштусь проста забіраў імя з сабою, паколькі думаў, што наўрад ці яно можа лебедзю спатрэбіцца, калі ён ім лебедзя ня будзе кліканы. Калі такое ж цудоўнае імя захапілася мець Плюшаваму Медзьвядку, яно акурат было ў Крыштуся з сабою, і ён без ваганьня прapanаваў яго свайму новаму сябру, крыху падправіў, з чаго атрымалася надзвычай прыгожая Віня-Пых. Але цяпер не ад пухкасці, а, так бы мовіць, ад пыхкатасці, бо Віня ўвесь час пыхкаў. Гэтак і пакінулі. Калі я змог вам патлумачыць, адкуль узялося гэта асаблівае імя Віня-Пых, то, відаць, змагу патлумачыць і ўсё астаняе. Паспрабую.

Трапіўшы ў Лёндан на доўгі час, цяжка не наведаць заапарк. Вы ніколі не заўважалі, што ў заапарку некаторыя наведвальнікі пачынаюць агляд зь месца з надпісам УВАХОД, вельмі шпарка праходзяць паўз шэраг клетак, зіркаюць у кожную, пакуль ня дойдуць да месца з надпісам

ВЫЙСЬЦЕ. Больш чульлівия і шчырыя людзі абавязкова ідуць наўпрост да зьвярка, які ім найбольш падабаецца, і затрымліваюцца каля яго на доўгі час. Вось і Крыштусь, калі трапляе ў заапарк, адразу кіруеца да сховішча Паўночных Мядзьведзяў, потым трэцяму вартайніку зылева ціха шэпча нешта на вуха, і дзьверы туды адчыняюцца. Мы праходзім празь цёмныя калідорчыкі, падымаємся па стромкіх сходках, крочым да вядомай нам клеткі. Яна не зачынена, і зь яе вылазіць нехта буры і касматы. Крыштусь адразу кідаецца ў ягоныя абдымкі з радасным клічам: «Медзьвядок!». Цяпер гэты Медзьвядок завецца Віня-Пых, і гэтае імя яму вельмі пасуе. Атрымалася, аднак, даволі съмешна, бо ніхто ня можа ўзгадаць, ці яго назвалі «Віня» паслья таго, як клікалі «Пых», ці Пыхам яго клікалі, калі ўжо назвалі Віням. Калісці мы памяталі, але даўно забыліся...

Толькі я дапісаў да гэтага месца, у пакой зазірнуў Парсючок, спачатку паглядзеў на кніжку, потым наўпрост мне ў очы, і спытаўся сваім піскучым галаском: «А пра мяне ты нічога не напісаў?». «Мой любы Парсючок, – адказаў я, – пра цябе яшчэ ўсё наперадзе, уся кнішка, як, зрэшты, і пра Пыха. Но гэта толькі Уступ». Ён завішчэў – можа, з радасыці, можа, зь незадавальненінем. Вы толькі падумайце – такі зайдзросны Парсючок! Лічыць, што гэта надта Велізарны Уступ, каб прысьвячаць яго выключна Пыху. Гэта праўда, Пых – улюблёны герой кніжкі, але шмат дзе Парсючок яго заступае. Напрыклад, немажліва забраць Пыха ў школу так, каб ніхто яго не заўважыў, бо ён вялікі, а Парсючок маленькі. Таму ён цудоўна месцыцца ў кішэні, да якой вельмі прыемна дакрануцца, асабліва калі ты ня ўпэўнены: ці два, памножанае на сем, будзе дванаццаць ці дваццаць чатыры? На ўроках ён часам высоўваецца зь кішэні і без асаблівай цяжкасці зазірае ў чарніліцу, менавіта таму ён больш адукаваны, чым Пых. Але, шчыра кажучы, Пых гэтым ня надта пераймаецца. Маўляў, ёсьць тыя, што маюць розум, і тыя, што яго ня маюць, вось.

Цяпер да мяне зъбегліся ўсе зьвяркі і хорам пытаюцца: «А пра нас напісаў?». Таму лепш кінуць пісаць Уступ і пачаць пісаць Кніжку.

Аўтар

